

Ե Օ Ս Ե Մ Ի Թ Է

Բնութեան ծոցին մէջ դիւթագեղ կան վայրեր,
Հրաշալիքով առլի ձորեր ու ժայռեր,
Ուր երբ կ'երթաս հանգչիլ, խոկալ մեկուսի,
Վրսեմք հոն քու հոգիիդ կը խօսի:

Կը հարցընես. «Եօսեմիթէ՛»,
Դըրախտավայրն հո՞ս է միթէ»:

Հոն են ակեր աղբիւրներու կարկաջուն,
Ծառեր հագած ոսկեմըշուշ ձործ մ'այգուն,
Ջրվէժներ յորդ անմահական ջուրերով,
Եղախըն, հովերն եւ եղիւսեան ամպն ու հով:

Թռչուններ կան դեղձան, կապոյտ ու ոսկի,
Մողէսն ալ մերթ ժայռի կուրծքէն կ'սողոսկի,
Ժայռեր հսկայ գէր պորտերնին կ'արեւեն՝
Յոգնած կարծես շրջիկներու բարեւէն:

Հոն են վայրի ճագարն ու արջն ու եղնիկ
Ու հըրաթեւ փափկաթըռիչ թիթեռնիկ.
Ծառեր, թուփեր սաղարթներով զմրուխտի,
Կարծես չքնաղ խորան մըն է. —վայր ուխտի—:

Լեռներ ցրցուն կատարներով ամպահերծ,
Թաւուտքն է հոծ մայրիկներով ուղղարերծ,
Օղն առլըցնող շաղ ու շող, թոյր եւ ըստաշխ
Անմահական շունչ մը կուտան կենսաբաշխ:

Քրդոս ըսկիւռն ալ իր պոչով գորշ, փարթամ
Կ'ոստոստէ հոն ծառաստուերին մէջ տարտամ,

Շրջիկներու վրաններէն մերթ ընդ մերթ
Փնտրուելով ուտելիքի փոքրը փերթ:

Քալելն հանոյք, մագըցիլն ալ վայելք մ'էր,
Մէզին մէջէն այգուն անցանք լեռն ի վեր.
Սանդուխ մ'առկախ ծիածանն էր մեր ոտքին,
Կ'իջնէր ջրվէժն, իսկ վեր կ'ելլէր մեր հոգին:

«Օձն իր պորտով, հաւքն իր թեւով հոս չէր գար,
Ի՞նչպէս եկար, հողածին դու հէ՛ք, տըկա՛ր»,
Լեռան ոգին կ'ըսէր Հիւսիս-Պմբէթէն,
Տաճարն արփուոյն, ուրկէ լոյսեր կը կաթեն:

Գիշերն համբուն բալասանով քընաւէտ,
Հուրն ի հրեղէն պարիկներու կայթ մ'յաւէտ,
Ուր Ծիր-Կաթինն երբ համբուրէ մութը կոյս,
Շիկնումն անոր կ'ըլլայ բոսոր արշալոյս:

Կը հարցընես. «Եօսեմիթէ՛»,
Դըրախտավայրն հո՞ս է միթէ»(*):

ԳՐԻԳՈՐ ԽԱՆԴԱՄՈՒՐ

Ֆրեզո-Քալիֆորնիա, 1930

(*) Եօսեմիթէ, աշխարհաճանօք գբօսավայր
Քալիֆորնիոյ մէջ, Սիերա Եւասա լեռներուն
մօս ձորի մը մէջ ուր բազմաթիւ հսկայ ջրվէժ-
ներ կան մօս մօսի: